

Arrest

nr. 101 865 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 en aanvullingen op 31.01.2012 en 01.02.2012 werd ingediend door:

G.G. {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor Nederlandse taallessen, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt (een contract van BVBA Koyot opgesteld op 03.12.2009, een contract van mevrouw V.M.M. {...} opgesteld op 01.12.2009, een arbeidscontract van mevrouw V.M.M. {...} opgesteld op 01.06.2000, een contract van BVBA Koyot opgesteld op 01.08.2011 en een contract van mevrouw S.M. {...} opgesteld op 31.01.2012), dat hij aangepast zou zijn aan de zeden en gewoontes van de Belgische samenleving, dat hij getuigenverklaringen voorlegt, dat hij werkbereid is en loonfiches en een werkbepaalde voorlegt, dat hij een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd zou hebben, dat hij in het verleden gewerkt heeft, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn kennis van het Nederlands aan te tonen, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkene verklaart verder dat hij geen thuis meer heeft in Kosovo aangezien zijn dorp van de kaart werd geveegd en aangezien zijn familie zich in het buitenland bevindt. Betrokkene toont dit niet aan dat hij geen thuis meer heeft in Kosovo, dat zijn dorp van de kaart werd geveegd en dat zijn familie zich in het buitenland bevindt. De loutere bewering volstaat niet als grond tot regularisatie.”

1.3. Op 9 oktober 2012 wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid

Wordt aan G.G. {...} het bevel gegeven om uiterlijk op 22.04.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van {...}, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. {...}”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 28 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 7 januari 2013.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

2.2. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.3. De Raad werpt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van haar middelen voert verzoekende partij geen schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet het betoog van de verzoeker geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Ook het betoog geuit ter terechtzitting waar de verzoekende partij stelt dat zij bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvalt op een ontvankelijke aanvraag is niet dienstig nu zoals uit de bespreking hierna zal blijken het beroep wordt verworpen.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het consistentiebeginsel, alsook van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (gelijkheidsbeginsel), van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoeker de schending aan

van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1. Eerste Middel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

Schending van het consistentiebeginsel

II.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.2. De regularisatieaanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verzoekende partij gaat er dus van uit dat de Staatssecretaris en voor wat betreft de ontvankelijkheidsbeslissing zich louter gebaseerd heeft op de tekst van artikel 9bis Vreemdelingenwet en dus geoordeeld heeft dat er i.e. sprake is van buitengewone omstandigheden hetgeen verantwoordt dat de aanvraag in België werd ingediend en niet in het land van herkomst.

II.1.3. Dit impliceert uiteraard ook dat de verwerende partij van oordeel is dat er i.e. sprake is van buitengewone omstandigheden die het wettigen dat de aanvraag ingediend wordt bij de burgemeester van haar woonplaats en niet in het land van herkomst, c.q. Kosovo

II.1.4. De verwerende partij heeft dus de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard omdat i.e. de bijzondere omstandigheid dat verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in België, goed Nederlands spreekt, werk beloftes heeft, aanvaard werd als bijzondere omstandigheid die het rechtvaardigt dat de aanvraag in België (burgemeester woonplaats) en niet in het land van herkomst wordt ingediend.

Bij het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing erkent de verwerende partij dus dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in België, goed Nederlands spreekt en werkbeloftes heeft.

Immers, indien dit niet aangenomen zou worden (quod non), dan kon de verwerende partij onmogelijk de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard hebben.

II.1.5. De verzoekende partij plaatst zich dan ook het standpunt dat het onmogelijk uit te leggen valt waarom verwerende partij aanvaardt dat het dwingen van verzoekende partij om een aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit Kosovo niet nodig zou zijn omdat er buitengewone omstandigheden zijn, doch een ongegrondverklaring van haar aanvraag, gecombineerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, wat er ipso facto toe leidt dat verzoekende partij definitief naar Kosovo moet terugkeren, klaarblijkelijk geen risico inhoudt.

Verzoekende partij begrijpt evenmin dat haar kennis van het Nederlands, haar integratie en haar werkbeploofte eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt, terwijl dit argument in de gegrondheidsfase compleet genegeerd wordt. Sterker nog: verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet concreet zou aantonen waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. EN de verwerende partij stelt ook dat het feit geïntegreerd te zijn niet volstaat

om verblijfsrecht te verkrijgen en dat de opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Er wordt echter niet nader toegelicht waarom de elementen dit toch wijzen op een attitude gericht op integratie, geen grond voor verblijfsregularisatie vormen. Verzoekende partij meent dan ook dat de formele motiveringsplicht in dit opzicht geschonden werd in de thans bestreden beslissing.

Ter zake kan ook verwezen worden naar reeds vaststaande jurisprudentie (Arrest nr. 91 181 van 8 november 2012 in de zaak RvV 104 480 / II) waarbij Uw Raad bij een identieke situatie (ontvankelijk, doch ongegronde 9bis) van mening was dat de formele motivering geschonden werd, aangezien niet gemotiveerd werd waarom de integratie geen grond voor verblijfsregularisatie vormt.

Hieruit volgt dat ten onrechte tot de ongegrondheid van de aanvraag besloten werd en deze ongegrondheidsbeslissing vernietigd dient te worden voor de vierde keer.

II.1.6. In dezelfde zin meent de verzoekende partij dat deze beslissing strijdt met het consistentiebeginsel omdat verwerende partij voor wat de ontvankelijkheid van de aanvraag deze argumenten wel aanneemt terwijl zij dit niet voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag.

Het consistentiebeginsel vergt uiteraard dat de feitelijke en juridische motieven die de bestuurshandeling, c.q. de bestreden beslissing, schragen, elkaar niet mogen tegenspreken of uitsluiten.

Ter zake kan verwezen worden naar arrest 60.981 van de Raad van State d.d. 15 juli 1996 in de zaak A.69.796/IV-15.852 (eigen markering).

Overwegende dat blijkens de uiteenzetting van het middel het herleid mag worden tot de schending van de materiële motiveringsplicht; dat wat verzoekster de bestreden beslissing immers verwijt is dat deze niet op deugdelijke motieven is gebaseerd; dat een zodanig verwijt niet gepaard kan gaan met de stelling dat men de motieven van de bestreden beslissing niet kent, de enig stelling waarmee men zich nuttig op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen; dat ondeugdelijkheid van de motieven kan voortvloeien uit het feit dat de motieven hetgeen is beslist in redelijkheid niet kunnen dragen – wat onverenigbaar is met het zogenaamde redelijkheidsbeginsel -, uit het feit dat de motieven het resultaat niet zijn van een zorgvuldig onderzoek – wat onverenigbaar is met het zogenaamde zorgvuldigheidsbeginsel - of uit het feit dat de motieven elkaar tegenspreken - wat onverenigbaar is met het zogenaamde consistentiebeginsel;

De aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dus ontvankelijk bevonden omwille van het juridisch motief dat de (feitelijk correct bevonden) buitengewone omstandigheid dat de verzoekende partij zich sinds 2006 heeft geïntegreerd in België, goed Nederlands spreekt en over een arbeidscontract beschikt.

De aanvraag werd daarnaast ongegrond bevonden omwille van het juridisch motief dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze integratie, Nederlands spreken en het hebben van werk een grond zou zijn om verblijfsrecht te krijgen.

Deze juridische motieven spreken elkaar tegen en sluiten elkaar zelfs uit: de verwerende partij kan onmogelijk argumenteren dat de aanvraag ongegrond is omdat verzoekende partij niet concreet zou aantonen waarom haar integratie verblijfsrecht zou kunnen opleveren, terwijl ze eerst aannam dat de verzoekende partij de aanvraag net in België kon doen op ontvankelijke wijze omdat zij voldoende geïntegreerd was (Nederlands sprekend, werkbefoete,...).

Dit is volledig inconsistent.

Deze inconsistentie heeft uiteraard tot gevolg dat de beslissing van de verwerende partij om de thans bestreden beslissing ongegrond te verklaren strijdt met de formele motiveringsverplichting en met het consistentiebeginsel.

II.1.7. Uit deze (aangetoonde) schendingen volgt uiteraard automatisch de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien dan vaststaat dat de verwerende partij niet op een naar recht onverantwoordbare wijze het artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft toegepast. Verzoekende partij verwijst in dit verband onder meer naar de rechtspraak van Uw Raad (Arrest nr. 64 695 van 12 juli 2011 in de zaak RvV 70 527/II)

In dit arrest overwoog Uw Raad onder randnummers 2.7 en 2.8. het volgende:

2.7. In de bestreden beslissing worden de in de punten 2.5 en 2.6. aangehaalde elementen als volgt beoordeeld: “De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, gewerkt hebben, eventueel zicht hebben op werk en een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat indien verzoeker hogere studies volgt, dit geen grond voor regularisatie vormt. Betrokkene dient immers via de geëigende weg een studentenvisum aan te vragen” :

2.8. Uit het gestelde in punt 2.7. blijkt dat verwerende partij op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing treft, niet betwist dat verzoeker Nederlands spreekt, werkbereid is, gewerkt heeft en zicht heeft op werk doch deze elementen kortweg “geen grond voor een verblijfsregularisatie” acht. Er wordt echter niet nader toegelicht waarom deze elementen die toch wijzen op een attitude gericht op

integratie, geen grond voor verbijfsregularisatie vormen. De Raad dient dan ook net als de verzoekende partij te besluiten dat haar argumenten inzake integratie "compleet genegeerd worden" door de j ? verwerende partij. Verwerende partij heeft geen nota ingediend en verdedigt zich dan ook niet op delf aangehaalde kwestie.

De eerste bestreden beslissing getuigt van een schending van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het vierde middel en van het eerste en tweede middel, die alle gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, geen ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing met zich kunnen meebrengen, worden zij niet besproken.

De tweede bestreden beslissing

II.2. Tweede Middel

Schending artikelen 10 en 11 Grondwet

Schending vertrouwensbeginsel

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. De verwerende partij werpt droogweg op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en dat de criteria dan ook niet meer van toepassing zijn. De verwerende partij doet dit als volgt:

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 mei 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3. en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn deze criteria niet meer van toepassing. "

Dit mag toch wel een beetje verwonderen gezien de verwerende partij — tot lang na datum van het vernietigingsarrest van de Raad van State d.d. 9 december 2009 — zich steeds geëngageerd heeft om deze criteria toe te passen, ditmaal in het kader van haar discretionaire beslissing.

De verwerende partij heeft alleszins — dit kan ze onmogelijk in redelijkheid ontkennen — bepaalde vreemdelingen wel geregulariseerd conform haar vernietigde instructie en dit na het vernietigingsarrest terzake van de Raad van State.

Ook al is er uiteraard geen gelijkheid in het onrecht, gaat het niet op om bepaalde vreemdelingen wel een voordeel te laten genieten volgend uit de toepassing van de vernietigde instructie, terwijl andere vreemdelingen dit voordeel niet genieten.

In dit opzicht is het gelijkheidsbeginsel, zoals verankerd in artikelen 10 en 11 Grondwet, geschonden.

II.2.2. Ten tweede gaat het niet op dat de verwerende partij er twee jaar prat op gaat een vernietigde instructie nog te kunnen toepassen om dan eensklaps het geweer van schouder te veranderen en er geen rekening mee te houden dat verzoekende partij zich reeds meer dan 2 jaar lang aanpast aan de blijkbaar steeds wisselende beleidslijn van verwerende partij.

De verwerende partij heeft criteria gearticuleerd en de verzoekende partij heeft deze opgevolgd.

Tot lang na het vernietigingsarrest nr. 198.769 van de Raad van State d.d. 9 december 2009 is de verwerende partij blijven volharden in deze vernietigde criteria en heeft ze bijvoorbeeld op datum van 26 juli 2011 (d.i. de derde weigeringsbeslissing) geoordeeld dat de aanvraag ex. Art. 9bis van verzoekende partij ongegrond diende bevonden te worden- omdat in de gevoegde arbeidscontracten niet het excate uurloon vermeld stond.

Zoals hoger uiteengezet heeft de verzoekende partij, nadat Uw Raad deze weigeringsbeslissing van 26 juli 2011 vernietigde op 24 januari 2012, de verwerende partij twee nieuwe arbeidscontracten gevoegd die onbetwistbaar aan alle desiderata van verwerende partij voldoen.

Alzo werd dus letterlijk en expliciet tegemoetgekomen door verzoekende partij aan het weigeringsmotief van verwerende partij.

De verwerende partij wou per se contracten waarop het uurloon vermeld stond en de verwerende partij heeft deze gekregen.

De verwerende partij kan dan nu ook niet droogweg opwerpen dat arbeidscontracten er simpelweg niet toe doen.

De verwerende partij heeft de regularisatie finaal geweigerd omdat er niet voldaan zou geweest zijn aan de voorwaarde dat arbeidscontracten het uurloon dienen te vermelden.

Alzo heeft de verwerende partij bij verzoekende partij het legitieme vertrouwen gecreëerd dat haar verblijf geregulariseerd zou worden indien er arbeidscontracten voorgelegd werden die voldoen aan alle criteria ter zake.

Alleszins impliceert het vertrouwensbeginsel in deze dat verwerende partij zich nu niet simpleweg op het standpunt kan plaatsen dat arbeidscontracten er niet toe doen.

Tevergeefs zal de verwerende partij er zich proberen vanaf te maken door te verwijzen naar het arrest 198.769 van de Raad van State waarin inderdaad (ook) artikel 2.8.b van de instructie van juli 2009 vernietigd werd.

Tevergeefs zal de verwerende partij opwerpen dat zij ingevolge dit arrest nu éénmaal niet meer kan regulariseren op basis van werk.

Niets is minderwaar: de essentie van arrest 198.769 van de Raad van State is dat het de uitvoerende macht (=verwerende partij) niet toekomt om via criteria (die niet werden geoordeeld door de wetgevende kamers) op algemene wijze te gaan vastleggen wat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn.

Dit arrest impliceert geenszins dat verwerende partij in het individuele geval van verzoekende partij de regularisatieaanvraag geëgrond kan verklaren op basis van het arbeidscontract en de gevorderde integratie.

Door op individuele wijze gecommuniceerd hebben met verzoekende partij (in de weigeringsbeslissingen nopens de arbeidscontracten) - dit staat dus los van het thans vernietigde artikel 2.8.b van de vernietigde instructie - heeft de verwerende partij het rechtmatige vertrouwen in hoofde van verzoekende partij gecreëerd dat, wanneer zij aan kon tonen dat zij aan alle arbeidscontractvoorwaarden voldeed, haar verblijf geregulariseerd zou worden.

II.2.3. Het vertrouwensbeginsel evenals de materiële motiveringsplicht werd in deze zaak dan ook geschonden.

Verzoekende partij mocht er immers op vertrouwen -indien zij voldeed aan de desiderata van verwerende partij- dat haar verblijfsaanvraag ingewilligd zou worden.

Dat verzoekende partij echt wel beschaamd werd in haar rechtmatig vertrouwen blijkt mooi uit de 3-stappentoets die VAN MENSEL terzake uiteenzette.

Cf. A. VAN MENSEL, Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys & Breesch, 1997, Gent, 110:

“De burgers mag van het bestuur verwachten dat de bestaande normen blijven gelden tot zij zijn opgeheven of door andere vervangen. Dilt zijn samengevat de verwachtingen die de burger op grond van regelgeving mag koesteren van de overheid. Nochtans wekt de overheid nog verwachtingen op langs andere wegen, bv. Door het uitvaardigen van beleidsregels, toezeggingen of aan burgers verstrekte inlichtingen. Ook op dit terrein mag het bestuur de door hem verwekte verwachtingen niet beschamen. De Raad van State stelt dit duidelijk: “Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan. In de rechtspraak van de Raad van State wordt de rechtszekerheidsnorm verstrengeld met de zorgvuldigheidsnorm toegepast inzake het door beleidsregels of verstrekte informatie gewekte vertrouwen. Zo stelt de Raad dat indien de algemene modaliteiten van een universitair examen individueel aan de studenten worden aangezegd, de wijzigingen ervan eveneens op dezelfde individuele wijze en voor het beginnen van de examenperiode aan de ingeschrevenen examinandi dienen te worden meegedeeld. Aan de toepassing ervan heeft de Raad van State echter duidelijke limieten gesteld: “Opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen volgens hetwelk het bestuur het door hem gewekte vertrouwen niet mag beschamen moet aan drie voorwaarden worden voldaan, nl.

1. het bestaan van een vergissing door het bestuur;
2. tengevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger
3. afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen.”

De verwachtingen moeten door het optreden van de overheid worden opgewekt. De burger moet zijn verwachtingen kunnen ophangen aan een overheidsgedrag,... Het moet ook gaan over verwachtingen die in alle redelijkheid aanvaardbaar zijn; verwachtingen gebaseerd op drijfzand genieten geen enkele bescherming. Indien het gaat om een toezegging, dan is het de evidentie zelf dat zij moet uitgaan van de bevoegde overheid en gdaan is in niet mis te verstane bewoordingen. Voorzichtigheid in hoofde van de burger is ook hier een noodzaak. ”

II.2.4. Aan deze drie voorwaarden is in casu onmiskenbaar voldaan.

De verwerende partij heeft zich ten eerste vergist - ten onrechte dacht zij dat het haar toekwam om als lid van de uitvoerende macht determinerende voorwaarden toe te voegen aan de tekst van artikel 9bis Vreemdelingenwet, hetgeen zij uiteraard niet kan.

In concreto vergiste de verwerende partij zich door te stellen dat iedereen die aan de criteria van de vernietigde instructie voldeed een recht op regularisatie kon doen gelden.

De verwerende partij vergiste zich hier, dit kwam immers haar niet toe daar dit een exclusieve bevoegdheid van de wetgever is.

De verwerende partij is tot lang na het vernietigingsarrest 198.769 van de Raad van State blijven volharden in deze beleidlijn (cf. supra).

De verwerende partij heeft na het vernietigingsarrest vernietigingsarrest 198.769 van de Raad van State (waarin dus ook artikel 2.8.b vernietigd werd) bij verzoekende partij ook op individuele basis (dus los van de instructie) het vertrouwen gewekt dat er zou kunnen geregulariseerd worden indien aan alle arbeidscontractvoorwaarden voldaan is die zij ter zake stelt.

Tweedens heeft de verwerende partij tengevolge van deze vergissing vele vreemdelingen geregulariseerd en heeft zij bij verzoekende partij het vertrouwen gewekt dat zij ook geregulariseerd zou worden eenmaal zij aantoonde aan de criteria van de instructie voldeed. De verwerende partij was zelfs zo koppig dit vertrouwen te blijven wekken nadat de instructie vernietigd werd. Om het met de woorden van verwerende partij te stellen: zij had zich hiertoe geëngageerd.

Dat de verwerende, partij dus een vertrouwen wekte kan niet zinnig betwist worden. De verwerende partij ging zelfs zo ver dit een engagement te noemen.

In die zin is het vertrouwensbeginsel dan ook geschonden.

II.3. Dede Middel

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)

II.3.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.3.2. Uw Raad had de vierde weigeringsbeslissing (deze van 27 februari 2012) dus vernietigd omdat in deze beslissing niet duidelijk gemaakt werd dat ook met de arbeidsovereenkomsten rekening was gehouden die verzoekende partij had gevoegd bij aangetekend schrijven d.d. 31 januari en 1 februari 2012.

In de thans bestreden beslissing worden deze contracten nu weliswaar vermeld maar er wordt niet gemotiveerd waarom deze contracten, waarop nu wel een uurloon vermeld staat, ter zake niet zouden volstaan terwijl de verwerende partij zich op 26 juli 2011 zich op het standpunt plaatste dat het ontbreken van het uurloon nu net het decisieve weigeringsargument vormde.

Inde thans bestreden beslissing wordt gewoon vermeld dat ook de contracten gedateerd op 01.08.2011 en 31.01.2012 er simpelweg niet toe deden net als al de overige contracten waar geen uurloon op vermeld stond.

In de thans bestreden beslissing wordt alleszins niet gemotiveerd waarom contracten waarop dus een uurloon vermeld staat er gewoonweg niet toe doen (net als contracten waarop dit niet vermeld staat) terwijl de verwerende partij zich in dit dossier eertijds op het standpunt stelde dat het enige wat er mankeerde aan deze contracten de omstandigheid was dat het uurloon er niet op vermeld stond.

De verzoekende partij begrijpt dit helemaal niet, onmogelijk kan zij uit de tekst van de bestreden beslissing achterhalen waarom de door haar gevoegde arbeidscontracten, waarin expliciet werd rekening gehouden met de formeel meegedeelde desiderata van verwerende partij nopens arbeidscontracten, er opeens niet meer zouden toe doen.

In die zin strijdt de bestreden beslissing nog altijd met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en kwam de verwerende partij zelfs niet het vernietigingsarrest van Uw Raad tegemoet.

III. Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Indien de bestreden beslissing en het hieruit voortvloeiende bevel om het grondgebied te verlaten, onverkort uitgevoerd worden en de verzoekende partij ingevolge deze weigeringsbeslissing, gerepatriëerd zal worden naar Kosovo, dan verliest zij, ingevolge vaststaande rechtspraak van Uw Raad, haar belang bij het aanvechten van deze negatieve regularisatiebeslissing.

Een onverkorte tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zou dus tot gevolg hebben dat de verzoekende partij haar mogelijkheid om geregulariseerd te worden verliest, hetgeen onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat, waar verzoeker zich beroept op de vernietigde instructie, deze niet meer kan worden toegepast ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State. Voorts wordt ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen om een verblijfsmachtiging aan te vragen en wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet verantwoordt dat een verblijfsmachtiging wordt afgeleverd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.3. De verzoekende partij meent in essentie dat het niet consistent is dat de verwerende partij enerzijds de ingeroepen elementen van integratie aanvaardt als buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat zij haar aanvraag in België indient, doch anderzijds deze zelfde elementen van integratie niet aanvaardt als zijnde elementen die de toekenning van een verblijfsmachtiging verantwoorden.

3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.5. De Raad wijst er voorts op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde (RvS 31 maart 2004, nr. 129.981). Het is juist dat in casu de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard en hieruit blijkt dat buitengewone omstandigheden werden aanvaard die toelaten dat zij haar aanvraag niet in het buitenland moet indienen maar dat zij dit in België mag doen. Daargelaten de vaststelling dat uit de bestreden beslissing niet kan opgemaakt worden welke precieze buitengewone omstandigheden door de verwerende partij werden aangenomen die haar ertoe noopten de aanvraag ontvankelijk te verklaren, wijst de Raad erop dat het feit dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, om welke reden ook, geenszins inhoudt dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij ook gegrond moet verklaren. Er anders over oordelen zou het gegeven dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek voortvloeit, met name enerzijds een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag en indien deze ontvankelijk is, anderzijds een onderzoek naar de gegrondheid ervan, zinledig maken. Het onderzoek naar de ontvankelijkheid en de gegrondheid heeft immers een volledig andere invalshoek. In het gegrondheids-onderzoek komt het aan de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid ter zake toe om te beoordelen of de door de verzoekende partij aangevoerde elementen kunnen leiden tot een verblijfs-machtiging. In casu heeft de verwerende partij evenwel geoordeeld dat dit niet het geval is omdat de aangevoerde elementen van integratie niet opwegen tegen de relaties en banden die verzoeker heeft in het land van herkomst en voorts, dat verzoeker niet aantoonde dat hij geen thuis meer zou hebben in Kosovo en dat zijn familie in het buitenland zou verblijven. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wordt de integratie van verzoeker niet betwist, doch wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze integratie een toekenning van een verblijfsmachtiging niet verantwoordt. De Raad wijst erop dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfs-machtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. Verzoeker betwist deze concrete motieven inhoudelijk niet. Waar verzoekende partij meent dat hieromtrent verder had moeten worden gemotiveerd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij er geenszins toe gehouden is de motieven van de motieven in de bestreden beslissing weer te geven.

3.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.7. De Raad wijst erop dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

3.8. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

3.9. De stelling van verzoekende partij dat de verwerende partij tot lang na datum van het vernietigingsarrest van de Raad van State zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt

dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat hij dit thans nog moet doen. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.10. Waar verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat personen werden geregulariseerd ingevolge een administratieve praktijk na de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009, moet worden herhaald dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Er bestaat immers geen gelijkheid in de onwettigheid (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.11. Waar verzoeker nogmaals stelt dat de verwerende partij, zich had geëngageerd om binnen haar discretionaire bevoegdheid de criteria van de instructie te blijven toepassen, wijst de Raad er nogmaals op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat de verwerende partij de criteria van de instructie zou blijven toepassen – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Van een bestuur kan bovendien niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Voor zover verzoeker met zijn betoog zijn middel steunt op het vertrouwensbeginsel, is dit niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). In tegenstelling tot wat verzoekende partij nog voorhoudt, blijkt geenszins dat de verwerende partij bij de verzoekende partij – los van de instructie – toegezegd had te regulariseren op grond van voorgelegde arbeidscontracten.

3.12. Waar verzoeker er zich in se aldus over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl hij hier wel aan voldoet, en verwijst naar de door hem voorgelegde arbeidscontracten, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.13. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.15. De Raad verwijst vooreerst naar zijn bespreking onder punt 3.2. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet simpelweg gesteld dat de voorgelegde arbeidscontracten er niet toe doen, doch wordt gemotiveerd waarom deze arbeidscontracten de toekenning van een verblijfsmachtiging niet kunnen verantwoorden, met name omdat zijn integratie en opgebouwde banden in België (waaronder de voorgelegde arbeidscontracten) geenszins opwegen tegen de relaties en banden die verzoeker heeft in het land van herkomst. Verzoeker betwist dit motief an sich niet. Verzoekende partij baseert zich voorts op een motief uit een vernietigde beslissing waaraan zij thans meent voldaan te hebben, doch de Raad wijst erop dat verzoekende partij zich desbetreffend opnieuw ent op de vernietigde instructie, waaraan de Raad niet vermag te toetsen, los nog van de vaststelling dat de beslissing waarin dit motief was opgenomen, vernietigd werd en het aan de verwerende partij toekomt een nieuwe beslissing te nemen gestoeld op draagkrachtige motieven, die

verzoeker met zijn betoog in casu niet weerlegt. In tegenstelling tot wat verzoeker nog voorhoudt, komt de verwerende partij met de thans bestreden beslissing wel degelijk tegemoet aan het vernietigings-arrest van de Raad van 26 september 2012 met nr. 88 184 nu in casu wel degelijk rekening werd gehouden met de bijkomende arbeidscontracten die verzoeker in een aanvulling van zijn aanvraag nog heeft toegevoegd.

3.16. Het derde middel kan niet aangenomen worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER